

deznădăjduire: trebuie să începi iar lupta.

Lupta cu silire de sine împotriva obiceiurilor păcătoase, Dumnezeu i-o socoate omului întru mucenicie, și cel ce dobândește biruința în această luptă este încununat cu cununa mărturisitorilor, ca unul ce s-a nevoit pentru Legea lui Hristos. Milostivul și Atotputernicul Domn primește pe oricine se apropie de Dânsul, tinde dreapta Sa spre a sprijini neputința noastră. Drept aceea, chiar de ai fi cu totul în obiceiuri rele ca în niște lanțuri grele, nu te deznădăjdui de primirea slobozeniei. Purcede la războiul cel

nevăzut, luptă-te cu bărbăție și fără încetare, rabdă-ți înfrângerile cu mărime de suflet. Câteodată, Dumnezeu ne lasă să ne luptăm doar cu puterile noastre, ca să cunoaștem prin cercare cât de slabi suntem singuri, și ca urmare a acestei cercări să ne ținem de Dumnezeu fără a ne depărta de la Dânsul, Singurul Care poate birui păcatul în cei ce vor cu adevărat să vadă biruit păcatul în ei înșiși.

Amin.

Sursa: Sfântul Ignatie Briancianinov, *Cuvinte către cei care vor să se mântuiască, (Experiențe ascetice vol. 2)*, Editura Sofia, București, 2000

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 11 februarie	18:00	Vecernia
Duminică 12 februarie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Duminica a 34-a după Rusalii</i> (a Înțoarcerii Fiului risipitor) → <i>Sfântul Ierarh Meletie, arhiepiscopul Antiohiei; Sfânta Muceniță Hristea</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

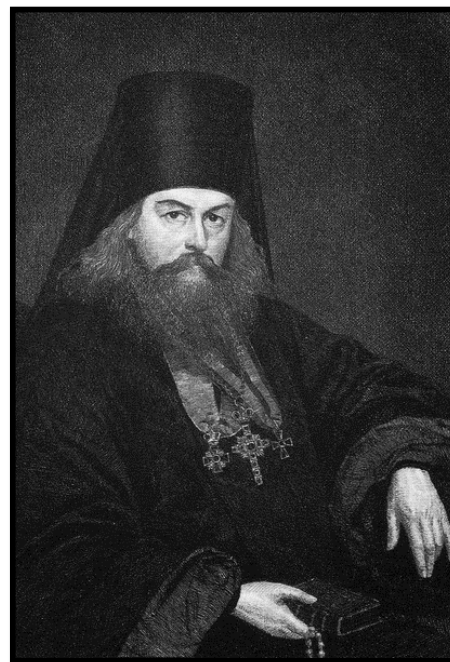
SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu, pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru care să-i împiedice mântuirea.

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 198 / 5 februarie 2017

DESPRE OBICEIURI

**SFÂNTUL IGNATIE
BRIANCIANINOV**

1807 - 1867

Obiceiurile au o putere asemenea cu cea a însușirilor firești: cel ce urmează Domnului Iisus Hristos este dator să dobândească obiceiuri bune și să se ferească de obiceiurile rele. Tinere! Fii înțelept și prevăzător: din anii tinereții tale să dobândești deosebită luare aminte spre dobândirea obiceiurilor bune; când vei fi în puterea vârstei, ca și la bătrânețe, te vei bucura de bogăția dobândită fără osteneală în anii tinereții. Nu socoti drept un lucru de mică însemnătate împlinirea unei pofte ce pare de cea mai mică însemnătate: fiecare împlinire a poftelor lasă negreșit o anumită întipărire în suflet ce poate fi uneori foarte puternică, și sluji ca început al unui obicei vătămător. Oare știa cartoforul, atunci când s-a atins pentru prima oară de cărți, că jocul va fi patima lui? Oare știa cel

supus patimii beției, atunci când a băut prima votcă, că începe să se sinucidă? Că așa numesc eu acest obicei nefericit, ce pierde atât sufletul, cât și trupul. O singură privire neprevăzătoare nu arareori s-a întâmplat să rănească inima; câteva asemenea priviri au adâncit atât de mult rana, încât de-abia s-a lecuit prin mulți ani de rugăciuni, nevointe și plâns.

Educatori și dascăli! Insuflați tineretului obiceiuri bune; feriți-l, ca de o mare nenorocire, de obiceiurile rele. Obiceiurile păcătoase sunt ca niște lanțuri pe om: îl lipsesc de libertatea duhovnicească, îl țin cu silnicie în mlaștina puturoasă a patimilor. Pentru pierzania omului e îndeajuns un singur obicei păcătos: el va da mereu cale liberă în suflet tuturor păcatelor și tuturor patimilor. Deprinde-te să fii modest: nu-ți îngădui nicio îndrăzneală față de aproapele, nu-ți îngădui nici măcar să te atingi de el fără să fie mare nevoie, și obiceiul modestiei va face lesnicioasă pentru tine marea virtute a înfrânării. Apropiatii tăi, simțind modestia care trăiește în tine, vor fi lipsiți înaintea ta de îndrăzneală nepotrivită, ca și cum s-ar cucernici înaintea bunei miresme de lucru sfânt.

Nimic nu clatină întreaga înțelepciune atât de tare ca obiceiul purtării îndrăznețe, slobode, care leapădă legile modestiei. Deprinde-te să fii cumpătat la mâncare: prin

înfrânare îi vei da trupului sănătate și putere, iar minții, o trezvie deosebită, care este atât de trebuincioasă în lucrarea mântuirii, fiind de mare folos și în îndeletnicirile pământești. Îmbuibarea nu este altceva decât un obicei rău, necugetat, săturarea nesăturată a poftei firești vătămate de reaua întrebuintare.

Deprinde-te cu cea mai simplă hrană. Aceasta este, pentru cel ce s-a învățat cu ea, mai gustoasă decât bucatele alese, nu mai vorbesc de faptul că e mai sănătoasă. Ce libertate și putere duhovnicească aduce omului deprinderea mâncării simple, deprindere ce pare atât de mărunță, atât de materială! Omul care a căpătat-o cheltuiește pentru masă foarte puțini bani, foarte puțin timp și foarte puține griji de pregătire a ei. Dacă cel ce s-a deprins cu mâncarea simplă este sărac, nu va fi apăsător de sărăcie sa. Grea este trecerea de la mesele bogate și rafinate la mâncărurile simple! Pe mulți i-au silit împrejurările să facă această schimbare, și mulți, făcând-o, și-au pierdut sănătatea, ba chiar s-au clătinat duhovnicește. De acest necaz s-ar fi putut păzi dacă s-ar fi deprins cu înțelepciune și la bună vreme cu obiceiul de a mânca simplu. [...]

Iubirea de argint, iușimea, îngâmfarea, obrăznicia sunt boli rele ale sufletului, care se nasc din satisfacerea înclinărilor pătimase

ale firii căzute. Ele se întăresc, ajung la deplina putere și-l înrobesc pe om tocmai prin mijlocirea deprinderii. Această lege urmează și pofta trupească, în ciuda faptului că ea stă în firea omului căzut. Fericit este acel tânăr care de prima oară când se vor arăta în el lucrările poftelor va pricepe că nu trebuie să te lași în voia ei, ci trebuie să o înfrânezi prin legea lui Dumnezeu și prin înțelepciune. Fiind înfrânată chiar de la primele ei pretenții, pofta se supune lesne minții și pretențiile ei deja cad: ea lucrează ca cineva lipsit de libertate, ferecat în lanțuri. Împlinirea poftelor îi mărește acesteia pretențiile. Pofta căreia, rațiunea, satisfăcând - o vreme îndelungată și în chip statornic, îi dă stăpânire asupra omului, domnește ca un tiran atât asupra trupului, cât și asupra sufletului, ducându-le la pierzare pe amândouă.

Îndeobște, toate patimile se dezvoltă în om în urma cedării în fața lor; această cedare având loc din ce în ce mai des, înclinarea păcătoasă se prefăce în deprindere, iar deprinderea face patima stăpânitor silnic asupra omului. „Teme-te de obiceiurile rele mai mult decât de demoni”, a grăit Sfântul Isaac Sirul. Atunci când lucrează în tine dorința păcătoasă ori imboldul păcătos, trebuie să o refuzi. Data următoare va lucra mai slab, și în cele din urmă se va stinge cu totul; dar dacă o împlinești, de

fiecare dată va lucra cu putere sporită, întrucât capătă tot mai multă stăpânire asupra voii, și în cele din urmă naște deprinderea. Păcatele pe care ne-am obișnuit să le săvârșim ne par ușoare, oricât de grele ar fi. Păcatul care este nou pentru suflet îl înspăimântă, și sufletul nu se va învoi degrabă să-l săvârșească. [...]

Iar dacă cineva capătă abia când este în puterea vârstei dorința de a sluji lui Hristos și, din nefericire, a dobândit deja multe obiceiuri păcătoase ori obiceiul luxului și răsfățului, care de obicei țin sufletul într-o stare de slăbănogire, acela nu trebuie să se lase biruit de trândăvie și îndoială, el trebuie să intre bărbătește în lupta cu obiceiurile rele. Biruința asupra lor nu este cu neputință, atunci când omul are ajutorul dumnezeiesc.

Hotărârea nestrămutată a voinței, adumbrită și întărită de harul dumnezeiesc, poate birui obiceiurile rele cele mai învechite. La început, obiceiul se împotrivesc cu încrâncenare celui ce vrea să lepede jugul lui, părând de nebiruit; cu timpul, însă, dacă omul se luptă cu el neconținut, de fiecare dată când el nu se supune obiceiului, obiceiul își pierde din putere.

Dacă de-a lungul luptei ți se va întâmpla, din pricina vreunei împrejurări neașteptate, să fii biruit, să nu te tulburi și să nu cazi în